

ရွှေကုမ္ပဏီ

ပိန်းရွက်ပေါ်မှ မိုးစက်များ
နှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

ရွှေကူမေနှင်း

အမည်ရင်း ဒေါ်စံမေ ဖြစ်သည်။ ။

အဘ ဦးစိန်၊ အမိ ဒေါ်စောရင်တို့ မှ ကချင်ပြည်နယ်၊ ရွှေကူမြို့၌
ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ။

၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁)ရက်နေ့ထုတ်၊ တိုင်းရင်းမေဂျာနယ်တွင် "
ချောကလက်" ဝတ္ထုဖြင့် စာပေနယ်သို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ။

၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိသည်။ ။

ဝတ္ထုတို တစ်ထောင်ကျော်၊ ဆောင်းပါး နှစ်ထောင်ကျော်၊ မဂ္ဂဇင်းဝ
တ္ထုရှည် နှစ်ဆယ်၊ ပင်ကိုယ်ရေးစာအုပ် တစ်ဆယ်၊ ဘာသာပြန်စာအုပ်
နှစ်ဆယ့်ငါး၊ အထုပ္ပတ္တိနှင့် ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ ကျမ်း (၅) အုပ်နှင့် ပင်ကို
ယ်ရေးအက်ဆေးဆယ်ပုဒ် ရေးသားပြီး ဖြစ်သည်။ ။

ရွှေကူမြို့နှင့် ဗန်းမော်မြို့တွင် အထက်တန်းပြဆရာမအဖြစ် ၁၀ နှစ်၊
မြန်မာ့အသံတွင် ၁၃ နှစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ။

ယခုအခါ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ပြည်ရိပ်မွန်အိမ်ယာ၊ (ဝဂ္ဂီ)တွင် နေထိုင်
ရင်း Freelance – writer အဖြစ် စာပေမျိုးစုံ ရေးသားလျက်ရှိသည်။ ။

ကစားရွယ်ငယ်ကတည်းက စွဲတဲ့ အချစ်

ရွှေစည်းပုံ သုံးအိမ်နှောပါလို့
မယ်ရောပ မောင်နဲ့ ကွယ်။
ကြောက်ခမန်း
ညောင်နန်းမှ ဝေလေလေပ
အထွေထွေ တစ္ဆေမေးပါလို့
ပြေးတဲ့ အရွယ်။
အင်းမနေ မြေမနင်းရယ်နဲ့
ခေါင်းခေါက်ရင်း ထိပ်ပုတ်တယ်
စိတ်လုပ်မယ်လို့ မကြံဖြစ်။
ညအခါ
လသာသာ ဖန်တို့လို့
တန့်ကိုနော် မဆိုရဲရှာဘု
ကစားရွယ် ငယ်ကတည်းက
စွဲတဲ့ အချစ်။ ။

(ဦးရဲဒင်)

ကစားရွယ် ငယ်ကတည်းက စွဲတဲ့ အချစ်။

ကစားရွယ် ငယ်ကတည်းက စွဲတဲ့ အချစ် ... တဲ့ ။

ဟုတ်ပါတယ် အတူးရယ်၊ အတူးနဲ့ ပူစူးဆိုတာလေ
ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားကြတဲ့ အရွယ်၊
ညောင်ပင်တစ္ဆေ ကစားကြတဲ့ အရွယ်၊ ပုတ်တလုတ်တောက်တဲ့ က
စားကြတဲ့ အရွယ်၊ လသာသာမှာ ဖန်တို့ တမ်းကစားကြတဲ့ အရွယ်ကတ
ည်းက စွဲလန်းတွယ်တာလာခဲ့ကြတဲ့ အချစ်ပဲမဟုတ်လား။

အတူးရေ ...

အပြင်မှာ လသာနေတယ်။

လကလေ ဝိုင်းဝိုင်းကြီး မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ဝက်တစ်ခြမ်းလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကွေးကွေးလေးရယ်။ ကွေးပုံက အောက်ဘက်ကို မဟုတ်ဘူး ။
အပေါ်ဘက်ကို ကွေးတာ။ ဒီတော့ လှေကလေးနဲ့ တူတာပေါ့။

ကောင်းကင်ပြာပြာကြီးက ပင်လယ်ကြီးနဲ့ တူတယ်။ လကွေးကွေးလေးက လှေကလေးနဲ့ တူတယ်။ လှေက ငွေရောင်လှလှလေး။ ငွေလှေကလေး။

အတူးရယ် ... ကောင်းကင်ပြာကြီးထဲက ငွေလှေလေးကို မြင်တော့ အတူးကို သတိရရပြန်ပြီပေါ့။

‘ပူစူး ... ကြည့်စမ်း၊ လခြမ်းလေးက မလှဘူးလား’

အတူးပြောတော့ ...

‘လှတယ်၊ ပြီးတော့ လူကြီးတွေ ပြောတာလေ။ သုံးရက်လ ခုံးမျက်စ ဆိုတာ။ ဒီနေ့က သုံးရက်မကတော့ဘူးထင်တယ်။ လက မျက်ခုံးမွေးနဲ့

မတူတော့ဘူး။ ဟို ... ဟိုသင်း ... လှေကလေးနဲ့ တူတယ်။ ပိန်းကောလှေ
လေး’

ပူစူးပြောတော့ အတူးက ရယ်လိုက်တာ။

ပူစူးရဲ့ ထိပ်က သျှောင်ပေစူးဆံထုံးလေးကို လှမ်းထုရင်း ...

‘နင်က သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ’

လို့ ပြောသေးတယ်။

ပူစူးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ကောင်းကင်ပြင်ကျယ်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်
လေး တည်နေတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ငွေလှေကလေးကိုပဲ ငေးကြည့်နေခဲ့တ
ယ်။

‘ပူစူး’

‘ဟင်’

‘အဲဒီလှေကလေး မစီးချင်ဘူးလား ဟင်’

‘စီးလို့ မှ မရတာ’

‘ရရင်ပေါ့ဟ’

‘ရရင်တော့ ...’

‘စီးချင်ရင်လည်း မြန်မြန်ပြောဟာ’

‘အတူးက ဘာလုပ်မလို့ လဲ’

‘လှော်တက်ခုတ်မလို့ ’

‘အဟယ် ... အတူးပါ လိုက်မယ်’

‘အေးပေါ့၊ ပူစူး စီးချင်တယ်ဆို အတူးက လှေလှော်ပေးရမှာ ပေါ့။ ဒီ

လိုလေ ... လှော်လှော် ... လှေကိုလှော်၊ မြစ်ကို စုန်ဆင်းမည်၊ လှော်ကြ ...
လှော်ကြ ... လှော်ကြ ... မြစ်ကို စုဆင်းမည်’

အတူးက လှေလှော်တဲ့ ပုံ လုပ်ပြရင်း ပါးစပ်ကလည်း သီချင်းဆိုတယ်။ အတန်းထဲမှာ ဆရာမ သင်ထားတဲ့ သီချင်း။

ဒါပေမဲ့ ပူစူးက -

‘ဟင် ... အတူးလှေက မြစ်ကို စုန်ဆင်းမှာ လား’

‘အေးလေ’

‘ပူစူးက ဟိုး ... ပင်လယ်ထဲကို သွားချင်တာ’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲဟာ’

‘ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ’

‘လှေက သေးသေးလေး’

‘လှေသေးတော့ ဘာဖြစ်လဲ’

‘မှောက်မှာ ပေါ့’

‘မှောက်ပါဘူး’

‘မှောက်တယ်’

‘မှောက်ပါဘူးဆို’

‘အလကား အရူးမလေး’

အတူးက ပူစူးထိပ်ကို ပုတ်ပြန်တယ်လေ။

ဟုတ်ပါတယ် အတူးရယ်။

ပူစူးဟာ အရူးပါ။ ဥစ္စာရူး ... ဥစ္စာရူးကြီးပေါ့။

အတူးကလည်း လေ ... ဒီအရူးမကို မထိန်းခဲ့ဘူးနော်။
ငယ်ငယ်တုန်းက ‘တန်ကိုနော် မဆိုရဲရှာဘု’ ဆိုပေမယ့် ကြီးလာတော့
အတူးက ပူစူးကို ‘တန် ပူစူးနော်’ လို့ ဘာလို့ မပြောလဲကွယ်။

အတူးက အကြီး။

အတူးက အစ်ကို။

ပူစူး မလိမ္မာရင် ‘တန်တော့ ကောင်မလေး’ လို့ ထိပ်ပုတ်ပြီးဖြစ်ဖြစ်၊
ရိုက်နှက်ပြီးဖြစ်ဖြစ် ဆုံးမခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်။ ခုတော့ အတူးက ပူစူးကို
အလိုသိပ်လိုက်တယ်။ အတူးအလိုလိုက်တော့ အမိုက်မက စော်ကားပြီ
ပေါ့။ နွဲ့ဆိုးဆိုတာ နာမည်လှပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အနှစ်သာရက ဆိုး
တာပါပဲ အတူးရယ်။

ပူစူး လူဆိုးပါ။

အတူးရေ ...

ငွေလှေကလေး နည်းနည်းရွှေ့သွားပြီ။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ထဲ ရောက်စပြုပြီ။

အတူးကော ဟင် ...

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ထဲမှာ ပဲလား။

ဒါမှ မဟုတ် ...

အရှေ့ဘက် ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ လားကွယ်။

တကယ်တော့ အတူးက မြစ်ကို စုန်ဆင်းချင်ခဲ့တာနော်။ ပူစူးက ပင်လယ်ထဲ ရွက်လွှင့်ချင်တာ။

ပင်လယ်ထဲဆိုတာ လှေသေးသေးလေးနဲ့ သွားလို့ မရမှန်း သိပေမယ့် ပူစူးက လှေစီးချင်တယ်ဆိုတော့ အတူးက လှော်တက်ခုတ်မယ်တဲ့ ။ ပူစူးက လှေစီးချင်ရင် အတူးက လှေလှော်ပေးရမှာ ပေါ့တဲ့ ။ ပူစူးကို ဘာလို့ ဒီလောက် အလိုလိုက်ရတာလဲ အတူးရယ်။ အလိုမလိုက်နဲ့ ပေါ့။ ပူဆာရင် မာန်မဲပေါ့။ ဆဲဆိုပေါ့။ ပြောမရရင် ရိုက်ပေါ့။ ပူစူးက ငယ်တာပဲ ။ အတူးဆူလည်း ခံရမှာ ပဲ။ ဆဲလည်း ခံရမှာ ပဲ။ ရိုက်လည်း ခံရမှာ ပဲ။ အဲ ... အတူးဆူလို့ ရိုက်လို့ ပူစူးငိုရင်တော့ အတူး ချော့ပေါ့။ ချော့တယ်ဆိုတာ အငိုတိတ်ရုံ ချော့ဖို့ ပြောတာ။ ပူစူးဆန္ဒတွေအားလုံး မျက်စိစုံမှိုတ်ပြီး လိုက်လျောဖို့ မဟုတ်ဘူး လေ။

ခုတော့ အတူး မဆူဘူး၊ မဆဲဘူး၊ မရိုက်ဘူး။

ပူစူးက မဆူ၊ မဆဲ၊ မရိုက်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ပူဆာခဲ့တယ်။ အတူးဆိုတာ ပူစူးကို အမြဲအလိုဖြည့်ခဲ့တဲ့ ငယ်ချစ်ဆိုပြီး ပူစူး နွဲ့ဆိုး ဆိုးခဲ့မိတယ်။ နွဲ့ပြီးပဲ ဆိုးဆိုး၊ မနွဲ့ဘဲနဲ့ ပဲ ဆိုးဆိုး၊ ဆိုးတာကတော့ ဆိုးတာပါပဲလေ။ ဆိုးတယ်ဆိုကတည်းက ဘယ်ကောင်းပါတော့မလဲ။

အတူးရော ... ပူစူးရော ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ နှစ်မှာ ဘယ်လိုင်းလျှောက်ကြမလဲလို့ တိုင်ပင်ကြတဲ့ နေ့ကပဲ ပြဿနာစခဲ့တာနော်။

အတူးက ပညာရေးလျှောက်ချင်တယ်။ ပူစူးက
ဆေးတက္ကသိုလ်လျှောက်စေချင်တယ်။ ပူစူးအတွက်တော့
ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ပူစူးရတဲ့ အမှတ်က ဘယ်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
တက္ကသိုလ်ကိုမှ မမီတော့ ခပ်အေးအေးပဲလေ။ ပူစူး အားမကျပါဘူး။ ပူ
စူးက အတူးကို မှီခိုမယ့်လူပဲ။

အရေးကြီးတာက အတူး။

အတူး ဖြစ်ရမယ့်ဘဝ၊ အတူး တည်ဆောက်ရမယ့်အိမ်။

အဲဒီဘဝဟာ ပူစူးဘဝ။ အဲဒီအိမ်ဟာ ပူစူးအိမ်ပေါ့။ အတူး ကျောင်း
ဆရာလုပ်ရင် ပူစူးက ကျောင်းဆရာကတော်၊ အတူး ဆရာဝန်လုပ်ရင် ပူ
စူးက ဆရာဝန်ကတော်၊ ဒါပဲလေ။

အတူးက ရယ်တယ်။

‘ပူစူးရယ် ... ဆရာကတော်ချင်း အတူတူပါပဲကွာ’ တဲ့ ။

‘အမယ် ... ဘယ်တူမလဲ၊ ဆရာကတော်နဲ့
ဆရာဝန်ကတော်လေးကြားထဲမှာ ‘ဝန်’ ခံနေသေးတာပဲ’

ဝန်ခံနေတယ်၊ ဝန်ခံနေတယ်ဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြ
တာလေ။ ဟိုး ... ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်က ကျီးကန်းတွေတောင် လန့်ဖျတ်ပြီး
ထပျံကြတာ မှတ်မိသေးတယ်။

ဪ ... အတူးရေ။

ဝန်ခံပါတယ်။ ပူစူး မိုက်မဲခဲ့တာကို ဝန်ခံပါတယ်ကွယ်။

အတူး ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

အတူး တက်ခဲ့ပါတယ်။

ပူစူးက ရိုးရိုးဝိဇ္ဇာဘာသာတွဲ။

‘အိုင်လူက အမ်စီက’ လို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားခဲ့တာကိုလည်း မမေ့ပါဘူး။ အရပ်မြင့်လာတဲ့ အတူးမျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း ပိတောက်လမ်းမှာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရတဲ့ နေ့တွေကိုလည်း မနေ့ကလိုပဲ အောက်မေ့ဆဲပါ။

။

အင်းလျားကန်စောင်းက အာပူလျှာပူဆိုတဲ့ ရခိုင်မုန့်တီ ထိုင်စားကြတာတွေ၊ လှေလှော်သင်းနံဘေးက ဘူးသီးကြော်ဆိုင်မှာ ထိုင်ခဲ့ကြတာတွေ၊ ရေကူးကန်ဘေးက စွယ်တော်ရိပ်မှာ ချွေးသိပ်ခဲ့ကြတာတွေ တစ်ခုမှ မမေ့ပါဘူး။ ရုပ်ရှင်ကားကြည့်ရသလို တစ်ကွက်ချင်း တစ်ကွက်ချင်း မြင်ယောင်ဆဲပါ အတူးရယ်။

ပထမနှစ်၊ ပူစူးတို့ အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့တယ်။

ဒုတိယနှစ်၊ ပျော်ကြဆဲပဲ။

တတိယနှစ်၊ ပြဿနာ စပြီ။

အတူး စာမလိုက်နိုင်ဘူး တဲ့ ။

လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိဘူးလေ။ တောက်လျှောက် စာတော်ခဲ့တဲ့ လူ၊ ဘာလို့ စာမလိုက်နိုင်ရမှာ လဲ။

အတူးက မကြာမကြာ သက်ပြင်းချတယ်။

ခေါင်းကုတ်တယ်။ ညည်းတော့ မညည်းရှာပါဘူး။

‘ပူစူးရယ် ... ဆရာဝန်ကတော်လောင်းလေးရယ်’ လို့ ရယ်စရာလိုလို

အတည်လိုလို နောက်တတ်တယ်။

အတူးရယ် ... ဆရာဝန်အတတ်ဟာ အတူးအတွက် ဒီလောက်ခက်မှန်းသိရင် ပူစူး မတိုက်တွန်းပါဘူး။ အဲလောက် ပူစူး မဆိုးနိုင်ပါဘူး။ ဘာလို့ အတူး မပြောခဲ့တာလဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့ရောပေါ့ကွယ်။ ခုတော့ အတူး ပူစူးကို အလိုလိုက်တာ များ လွန်းတယ်လို့ ဆိုရမလား။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးနောက်ကျသွားပြီ။

အတူး စာမေးပွဲကျတယ်။

နောက်တစ်နှစ် ဆက်ကျတယ်။

အပြင်ကဖြေရင် ရပေမယ့် အတူးက မဖြေတော့ဘူး။

အတူးဘဝ ကြေပျက်စပြုပြီ။

ပူစူးလေ အတူးကို နားမလည်နိုင်သေးဘူး။ ဘာလို့ စာမလိုက်နိုင်တာလဲ။ ဆယ်တန်းတုန်းက အတူးလောက်မတော်တဲ့ သန်းထွန်းအောင်တို့၊ ဖေမောင်ရှိန်တို့ တောင် တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်နေတာပဲ။

ဝါသနာနဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ပူစူး မသိခဲ့ဘူးလေ။ ပူစူး မလိမ္မာခဲ့ဘူး။ အမှိုက်မ၊ အရူးမ။ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာ တစ်ခုတည်းကို ကွက်ကြည့်တတ်တဲ့ အတ္တမ။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ အတ္တမ၊လေ အတူးရဲ့ ။ ပူစူးကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ။

အတူး ကျောင်းထွက်တော့ ပူစူးက တတိယနှစ်ဝိဇ္ဇာ။ အတူး ရှောင်နေတယ်။ ပူစူးက အတူးကို ပြန်ရှာချော့ရတယ်။ ပူစူးအမှားကို ဝန်ချ ‘ဝ

နံခံ' ခဲ့ပါတယ်။

‘ဘာဖြစ်လဲ အတူးရယ် ... ခေတ်ကလည်း ပြောင်းသွားပါပြီ။ ဆရာဝန်ကတော် မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။ သင်္ဘောသားကတော်က ပိုတောင်စားသာသေး။ အတူး သင်္ဘောလိုက်ပါလား။ ပူစူး ဖေဖေတို့ ကို အဆက်အသွယ်လုပ်ခိုင်းရင် လွယ်မှာ ပါ’

ပူစူးဆန္ဒတွေလေ။

တကယ်ပါ အတူးရယ်။

အတူးကို အားမငယ်စေချင်ဘူး။ စိတ်ဓာတ်မကျစေချင်ဘူး။ ပူစူးအတွက် ဘာမှ မပါဘူးလို့ တော့ မပြောပါဘူးနော်။ အမှန်အတိုင်း ‘ဝန်ခံ’ ရရင် ပူစူးလည်း သင်္ဘောရောဂါ ကူးစက်ခံနေရတာပါ။ ပူစူးလေ အတူးရဲ့ မိန်းမအဖြစ် လောကထဲမှာ ရင်ကော့ပြီး လျှောက်ချင်တယ်။ အဲဒီပူစူးရဲ့ အတူးဆိုတာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်တဲ့ လူ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါအတ္တလို့ ပြောရင်လည်း ပြောပါ။ ပူစူး ဝန်ခံပါတယ်။

ဒါနဲ့ ပဲ ... အတူးတစ်ယောက် အရှေ့တိုင်းတစ်ခွင် သင်္ဘောကြီးနဲ့ ပါသွားခဲ့ရတယ်။

‘ကိုယ့်ကိုကိုက ဂျပန်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လေ။ ဂျပန်လိုင်းပေါ့။ နောက်ဆို အနောက်ဘက်လိုင်း ပြောင်းမယ်။ လက်ထပ်ပြီးရင် ကိုယ်လည်း ကမ္ဘာတစ်ပတ်လောက် အလည်လိုက်ခွင့်ရမှာ ’

သည် လိုများ တောင် သူငယ်ချင်းတွေကို လက်မထောင်ပြခဲ့ပါသေးတယ်။

ခုတော့ မိပူစူး လက်မဖြတ်လိုက်ရပြီ။

အတူးရေ ... အမိုက်မကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ။ အရူးမကို ရိုက်လှည့်ပါ။

ခေါ်လှည့်ပါ။ အတူးနဲ့ အတူ ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ငွေလှေစီးချင်တဲ့ အ
ရူးမကို ပြန်ခေါ်လှည့်ပါ။ အတူးတစ်ယောက်တည်း ရုတ်တရက် ပင်လ
ယ်ပြင်အောက် ရောက်သွားခဲ့တာ ပူစူး မကျေနပ်ဘူး။ ပူစူးကို ပြန်ခေါ်
လှည့်ပါ။ နှစ်ယောက်အတူ ပင်လယ်ရေပြင်အောက်မှာ ထာဝရ လျောင်း
စက်ရဲပါတယ် အချစ်ရယ်။

မောင်တို့ ယောက်ျားတွေရယ်

‘နှုတ်၏ စောင်မခြင်း၊ လက်၏ စောင်မခြင်း’ ဟူသော မြန်မာစကား ရှိပါသည်။ စကားအရာဖြင့် ကူညီခြင်း၊ ငွေကြေးပစ္စည်းဖြင့် ကူညီခြင်း။ ကိုယ်ကတော့ အနေအထားအရ စကားဖြင့်လည်း ကူညီနိုင်စွမ်းမရှိ၊ ငွေကြေးဖြင့်လည်း ကူညီနိုင်စွမ်းမရှိ။ သို့သော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘယ်သွားပေးရမလဲ၊ ဘယ်လိုက်ကူရမလဲ။ ခြေထောက်ဖြင့် သွား၍ ရသော နေရာသာဖြစ်ပါစေ။ ဒါကို ‘ခြေထောက်၏ စောင်မခြင်း’ ဟု အမည်တပ်လိုက်ပါသည်။

ခုလည်း သွယ်ကို ခြေထောက်၏ စောင်မခြင်းဖြင့် စောင်မရပါဦးမည်။

‘မမသက် ... သွယ် သူ့ဆီကို သွားချင်တယ်’

‘မမ လိုက်ကူရမလား’

‘သွယ်တစ်ယောက်တည်း သွားလို့ မကောင်းဘူးဟုတ်လား’

‘အင်းပေါ့’

‘သွယ်စာနဲ့ ဓာတ်ပုံ ပြန်တောင်းထားတာ မပေးသေးဘူး။ ကလေးဆန်တယ်ပဲပြောပြော ပြန်တောင်းချင်တယ် မမရယ်။ သူမှ မလိုတော့ဘဲ’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘အဲဒါ မမသက်နဲ့ သွားရင်တော့ တင့်တယ်ပါတယ်နော်’

‘ရတယ်လေ၊ သွယ် သွားချင်ရင် မမ လိုက်ကူမှာ ပေါ့’

‘ဒီတစ်ခါတည်းပါ။ စာတွေပြန်ယူပြီးရင် တော်ပါပြီ။ နောက်ဆုံး
တွေ့ဆုံခြင်းပဲ ဆိုပါတော့ မမသက်ရယ်’

သွယ် မျက်ရည်ကျသည် ။

အသည်းကွဲဝေဒနာသည် မဆန်းတော့သော ဝေဒနာဖြစ်သော်လည်း
ယနေ့ထိ ပျောက်ခဲ့သော ရောဂါအဖြစ် တည်နေဆဲတည်း။

‘သူ အိမ်ထောင်ပြုသွားတာကို သွယ် အနှောင့်အယှက်မပြုပါဘူး’

‘မမ နားလည်ပါတယ်’

‘စာတွေတော့ သွယ် လိုချင်တယ်’

‘မမ ကူညီပါ့မယ်’

‘မမရယ် ... ရက်စက်လွန်းတယ်။ ဘာအကြောင်းလေးမှ တောင် ပြမ
သွားဘူး။ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ,လို့ ပြောရင် သွယ် ဖြေသာပါတယ်။ ခုတော့
တကယ့်သူစိမ်းချိုး၊ တိခနဲပဲ’

‘ဒီလိုပါပဲလေ’

‘ချစ်တုန်းကလည်း လွမ်းစရာကောင်းလိုက်တာ။ ကျောင်းအဆင်းဆို
သူက တိုက်ပုံလေး လက်မှာ ပိုက်ရင်း လမ်းထောင့်မှာ ရပ်နေတာ။ ဘ
ယ်လောက်စောင့်ရ စောင့်ရ၊ ဘယ်လိုက်ပို့ရ ပို့ရ၊ ဘာစားမလဲ ဘယ်သွား
မလဲ သွယ်သဘော၊ သွယ်အကြိုက်။ ဒီဆံပင်ဆို သူက မဖြတ်နဲ့ ကြည့်လှ
တယ်ဆိုလို့ ထားရတာ။ ဒီမျက်ခုံးမွေးတွေဆို မနှုတ်နဲ့ ကြည့်လှတယ်ဆို
လို့ ခုထိ ပုံမပျက်စေရဘူး။ သူကတော့ လုပ်သွားလိုက်တာ မမသက်ရယ်

သွယ်က မျက်ရည်သွယ်သွယ် ကျဆဲ။

ကိုယ်က သွယ်ငိုချင်သလောက် ငိုပါစေဟု စောင့်နေလိုက်သည် ။ မျက်ရည်ဆိုသည် မှာ ခမ်းခြောက်တတ်သော အရာဖြစ်သည် ။ ထွက်၍ ကုန်သောအခါ ရပ်သွားလိမ့်မည်။

‘ပြောချင်တာပြော၊ မမ နားထောင်မယ်’

ဒါပဲ ကိုယ်တတ်နိုင်သည် ။

သည် ရောဂါမျိုးက ရင်ဖွင့်လိုက်လျှင် ခဏ သက်သာတတ်စမြဲ။ သွယ် သက်သာပါစေ။

‘ယုံတာပေါ့ မမသက်ရယ်။ သွယ်က နယ်မှာ သူက ရန်ကုန်မှာ ။ ညနေတိုင်း ဖုန်းဆက်ရတယ်။ သွယ်က စခေါ်ရတာပေါ့။ သွယ်အိမ်က သိမှာ စိုးလို့ သူကပဲ စောင့်တယ်။ တစ်ခါတလေများ လေ သူ အနားမှာ မရှိလို့ စောင့်နေရရင် သူပြေးလာတာ အသက်ရှူသံတွေ ဖုန်းထဲမှာ ကြားရတယ်’

‘ဒီလောက်တောင်ပဲနော်’

‘ဒီလောက်တောင်ပါပဲ။ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ရင်လည်း သူ့မှာ ပူတတ်လိုက်တာ။ နယ်ကို လာချင်လိုက်တာ။ အပေါင်းအသင်းတွေကိုလည်း ကြေညာထားတာပဲ။ ကျွန်တော်က နယ်ပြန် လက်ထပ်မှာ တဲ့ ။ သွယ်က ယုံတာပေါ့ မမရယ်’

‘အင်းပေါ့ ... ယုံစရာပဲကိုး’

‘ရန်ကုန်လာလည်ဖို့ ခေါ်ရတာလည်း အမော။ နယ်လာတုန်းကလ

ည်း မပြန်ချင်လို့ ရထားဘူတာမှာ ငိုလိုက်တာများ မမရယ်’

‘သူ့မိန်းမ မသိအောင် တွေ့တာဆိုပေမယ့် သွယ် စာပြန်တောင်းတာ ပါနော်’

‘အိုး ... နှစ်ယောက်တည်း တွေ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မမတစ်ယောက် လုံး ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရုံးခန်းမှာ ၊ ဘာလုပ်လို့ ရတာမှတ်လို့ ’

သွယ် ငြိမ်သွားသည် ။

‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်။ မမတို့ မြို့မှာ တစ်ခါကြုံဖူးတယ်။ ခုလိုပဲ ယောက်ျားလေးက သစ္စာဖောက်ပြီး တခြားတစ်ယောက်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တော့ မမတို့ သူငယ်ချင်းက ကျန်ရစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အဲဒါ အပေါင်းအသင်းတွေက မခံချင်ဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားကြမယ်။ ဘာမှ မမှုဘူးဆိုတာ ပြမယ်ပေါ့။ သူကလည်း ရတယ်တဲ့ ။ သူ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးတဲ့ ။ အဲဒါသွယ် ဟိုလည်း ရောက်ရော ဘာမှ တော့မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကော်ဖီသောက်တော့ ပန်းကန်ကိုင်လိုက်ကာ ရှိသေး၊ ကော်ဖီပန်းကန် မှောက်ကျပါလေရော။ တကတည်း အရှက်ကို ကွဲတော့တာပဲ။ ဘာကြောင့် ပဲမှောက်မှောက်လေ။ တုန်လှုပ်လို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်ငြင်းလို့ ရတော့မလဲ။ သူတို့ တစ်ခါကရည်းစား ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိကြတာပဲဟာ။ အဲဒါ မမတို့ ပါ မျက်နှာပူပြီး ပြန်ခဲ့ရတယ်။ သွယ်လည်း အခု ကော်ဖီပန်းကန် မှောက်မကျဖို့ သတိထား’

သွယ်က ပြုံးနေသည် ။ အားတင်းထားသော အပြုံးမှန်း သိသာ၏။

‘ကိုအောင်ဆွေ မရှိဘူးခင်ဗျ’

‘ဟင်’

‘ဧည့်သည် လာလို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားတယ်’

‘သြော် ... ဒါဖြင့်’

‘လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက်သွားပါလား’

‘ဒီကပဲ စောင့်ပါ့မယ်’

အတော် ကြာသွားသည်။

လိုက်သွားလျှင် လွဲမှာ လည်း ပူသည်။

သွယ်ကတော့ မမသက်သဘော။

‘တွေ့ရင် မမပါဆူချင်စိတ် ပေါက်မှာ။ မမ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်’

‘သွယ်လည်း အားရပါးရပြောပြီးရင် တော်ပါပြီ’

‘ကော်ဖီပန်းကန်တော့ မမှောက်စေနဲ့ ပေါ့’

ခဏကြာသွားပြန်သည်။

‘ကိုအောင်ဆွေက ဧည့်သည် နဲ့ အပြင်လိုက်သွားတာတဲ့’

‘ဟင် ... ဒီလိုဆို မစောင့်တော့ဘူး’

‘အင်းပေါ့ မမရယ်’

‘နောက်ရက်ပေါ့ကွယ်’

‘တစ်ခွန်းလောက် အားရပါးရ ပြောလိုက်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ’

‘နေဦး ... တွေ့အောင်ကို ရှာကြည့်မယ်’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်သည်။

ရုံးအဝင်ဝမို့ ရုံးသူရုံးသား များ ပါသည်။ အပြင်လူများ လည်း ရှိသည်။ ကိုအောင်ဆွေကို မမြင်ရ။ မျက်မှန်းတန်းမိသူတစ်ဦးနှင့် ဆုံသည်။

ကိုအောင်ဆွေကို လာရှာတာ ပြောတော့ လမ်းဟိုဘက်ဆိုင်မှာ ဟု ပြော
သည်။ ။

‘မထူးဘူး၊ တစ်ခါတည်း တွေ့သွားလိုက်။ နောက်လာဖို့ မလွယ်ဘူး။
သွယ် ဒီကစောင့်၊ မမ သွားခေါ်ထုတ်လာမယ်’

ကြီးစွာသောဝီရိယဖြင့် ‘ခြေထောက်၏ စောင်မခြင်း’ ပြုသည်။ ။

ကိုယ့်ကိုမြင်တော့ သိပ်တုန်လှုပ်ပုံမပြ။

ခရီးကြုံလို့ ဝင်လာသည် ဟု ထင်ဟန်ရှိသည်။ ။

‘မမသက် ... လက်ဖက်ရည် သောက်ပါဦး’

‘သောက်မယ် ... ဒါပေမဲ့ ဟိုဘက်ဆိုင်ကျမှ’

အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ဟန်တူသည်။ ။

သူဇဉ်သည် ကို နှုတ်ဆက်သည်။ ။

‘ကိစ္စရှိလို့ လား’

‘မင်းကိုတွေ့ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ တွေ့လိုက်ပါဦး’

ဒါပဲ ပြောလိုက်သည်။ ။ သူ ထလိုက်လာသည်။ ။ လမ်းကူးကြသည် စ
ကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြော။ ဆိုင်ထဲမှာ သွယ် စာဖတ်နေတာ မြင်ရ၏။

သူ လူနွဲ့မပျက်ချေ။

မော့ကြည့်သော သွယ်သာ လန့်ဖျတ်သွားရှာသည်။ ။

‘ကော်ဖီလား ... လက်ဖက်ရည်လား’

အကြောင်းမသိသလို သူမေးသည်။ ။

‘လက်ဖက်ရည်’ ကိုယ်က ဖြေ၏။

‘ကော်ဖီ’ ဟု သွယ်က ဖြေသည်။ ။

‘လက်ဖက်ရည် တစ်၊ ကော်ဖီတစ်’ ဟု မှာ ပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောကြ ။ မောင်အောင်ဆွေက သွယ်ကို မျက်နှာလွှဲထားသည်။ ။ ရုံးမှာ အလုပ်ရှုပ် နေလား၊ စာဖတ်ဖြစ်လား၊ ဆီဈေး ကျသေးလား စသော ဘာမျှအရေးမကြီးတာတွေကို ကိုယ်ကပဲ ခိုင်ခံမေးနေရသည်။ ။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လည်း ကုန်ပြီ။ ရုံးဆင်းချိန်လည်း နီးပြီ။ သူတို့ ချင်းပြောချင်တာပြောဖို့ ကြံဖန်ပေးဦးမှ။ ။

‘အဲတော့ ... ဟောဟိုမှာ အသိတစ်ယောက်’

‘ဘယ်က အသိလဲ’

မောင်အောင်ဆွေက မယုံသလို မေးသည်။ ။

‘ခဏလေးနော်၊ အရေးတကြီးမေးချင်လို့၊ ချက်ချင်းပြန်လာမယ်’

ပျာယီးပျာယာ ထလိုက်သည်။ ။

လမ်းမသို့ လျှောက်သည်။ ။

ဘယ်ဘက်လျှောက်ရ ကောင်းမလဲ။

မဆိုးပေ။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားမှတ်တိုင်ရှိသည်။ ။ အဲသည် မှာ ကားစောင့်သူများ နှင့် ရောရပ်နေ၍ ရသည်။ ။

ငါးမိနစ် ...

ဆယ်မိနစ် ...

တော်ရောပေါ့လေ။ သဘာဝကျကျ ပြန်ရဦးမှာ မို့ ခပ်မှ င်သေသေဖြင့် ခြေလှမ်းမှန်မှန်လှမ်းရင်း ပြန်ခဲ့၏။

ဆိုင်ထဲမှာ ...

အသီးသီး ခေါင်းငုံ့ထားကြသည်။ ။

‘နယ်က အသိလေ၊ အိမ်ကို မှာ စရာရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ’

စကားအကျလှအောင် ညာလိုက်၏။

‘သွားကြမလား’

‘သွားလေ’

သွယ်နှင့် သဘောတူညီစွာ နေရာမှ ထသည်။ ။

မောင်အောင်ဆွေက ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြသည်။ ။

‘အတော် ပြောဖြစ်လား’

‘တစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်ပါဘူး မမသက်ရယ်’

‘ဟေ ... တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး’

‘ပြောမထွက်ဘူး’

‘အောင်မယ်လေး ... ငါ့မှာ နေပူကြီးထဲ အကြောင်းရှာပြီး ထွက်ရှောင်ပေးရကျိုး မနပ်ပါလား’

‘စကားကို ပြောလို့ မရတာ’

‘ဖြစ်ရလေ ... သူကရော’

‘သူလည်း ဘာမှ မပြောဘူး’

‘သေလိုက်ပါတော့ဟယ် ... ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ရတဲ့ ဟာ’

‘သူက တွေ့ချင်ပုံမရပါဘူး။ စာတွေလည်း ပြန်မတောင်းတော့ပါဘူး
လေ၊ နေပါစေတော့။ သွယ် လက်လျှော့လိုက်ပါပြီ’

စိတ်မကောင်းချေ။

ဘာမှ လည်း မတတ်နိုင်။

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဗီရိုကို ဖွင့်ကြည့်၏။

အောက်ဆုံးထပ်မှာ ...

မှိုတက်နေသော စာအိတ်ထုပ်ကို ဖြေလိုက်သည်။

အထဲ၌ စာအိတ်များ၊ ပြီးတော့ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက်။

ဪ ... ကိုယ့်တုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ချစ်တုန်းက
ချစ်လှချည့်ဆိုပြီး အမေသဘောတူတာနှင့် ယူတော့မယ်ဆိုတော့ ငိုလိုက်
ရတာ။ သူ့ကို ဖက်ပြီး တစ်ခါလောက် ငိုခွင့်ရလျှင်ဖြင့် စိတ်ပြောင်းလာမ
ည်ဟု ယုံကြည်ပြီး သူရှိရာသို့ လေယာဉ်ပျံကြီးစီးပြီး လိုက်ခဲ့ဖူးပါ၏။
ပြောလိုက်၊ ငိုလိုက်။ ငိုလိုက်၊ ပြောလိုက်နဲ့ လေ။

ပြီးတော့လည်း သူယူချင်တဲ့ မိန်းမကို ယူသွားခဲ့တာပါပဲ။

ခုမှ နောင်တရသည်။

ဘာမှ မပြောဘဲ နေခဲ့ရကောင်းသား။
